ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

9. března 2006 *

Ve věci C-293/04,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Gerechtshof te Amsterdam (Nizozemsko) ze dne 14. června 2004, došlým Soudnímu dvoru dne 9. července 2004, v řízení

Beemsterboer Coldstore Services BV

proti

Inspecteur der Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, J. Makarczyk (zpravodaj), R. Schintgen, R. Silva de Lapuerta a G. Arestis, soudci,

* Jednací jazyk: nizozemština.

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Beemsterboer Coldstore Services BV Janem van Nouhuys, advocaat,

— za Inspecteur der Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem G. Wijngaardem, jako zmocněncem,

— za nizozemskou vládu H. G. Sevenster a C. Wissels, jako zmocněnkyněmi,

— za italskou vládu I. M. Braguglíou, jako zmocněncem, ve spolupráci s G. Albenziem, avvocato dello Stato,

— za Komisi Evropských společenství X. Lewisem, jako zmocněncem, ve spolupráci s F. Tuytschaeverem, avocat,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 8. září 2005,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307; dále jen „celní kodex"), jak v jeho původním znění, tak ve znění vyplývajícím z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000 (Úř. věst. L 311, s. 17; Zvl. vyd. 02/10, s. 239).

2 Tyto otázky byly vzneseny v rámci sporu mezi společností podle nizozemského práva Beemsterboer Coldstore Services BV (dále jen „Beemsterboer") a Inspecteur der Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem (dále jen „Inspecteur") ve věci dodatečného výběru dovozního cla.

Právní rámec

Celní kodex

3 Článek 220 celního kodexu, v původním znění, upřesňuje:

„1. Nebyla-li částka cla vyplývající z celního dluhu zaúčtována v souladu s články 218 a 219 nebo byla-li zaúčtována ve výši, která je nižší než částka dlužná ze zákona,

zaúčtuje se částka cla, která má být vybrána nebo dovybrána, do dvou dnů ode dne, kdy se celní orgány o této situaci dověděly a mohou vypočítat částku dlužnou ze zákona a určit dlužníka (dodatečné zaúčtování). Tuto lhůtu lze prodloužit v souladu s článkem 219.

2. S výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede, pokud

[...]

b) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

[...]"

4 Článek 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu byl ke dni 19. prosince 2000 změněn nařízením č. 2700/2000 a zní takto:

„částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným

způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

Pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce.

Vydání nesprávného potvrzení však není chybou, je-li potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení.

Osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péči, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.

Osoba povinná zaplatit clo se však nemůže odvolat na dobrou víru, pokud Evropská komise zveřejní v *Úředním věstníku Evropských společenství* oznámení o tom, že existují odůvodněné pochybnosti, zda daná země správně uplatňuje preferenční režim."

Dohoda o volném obchodu a obchodních záležitostech mezi Evropskými společenstvími a Estonskou republikou

5 Dohoda o volném obchodu a obchodních záležitostech mezi Evropským společenstvím, Evropským společenstvím pro atomovou energii a Evropským společenstvím

uhlí a oceli na jedné straně a Estonskou republikou na straně druhé, podepsaná dne 18. července 1994 (Úř. věst. L 373, s. 2, dále jen „dohoda" o volném obchodu) obsahuje protokol č. 3 o určení pojmu „výrobky s původem v" nebo „původní výrobky" a o metodách administrativní spolupráce, který byl změněn rozhodnutím smíšeného výboru Evropských společenství a Estonské republiky č. 1/97 ze dne 6. března 1997 (Úř. věst. 111, s. 1, dále jen „protokol č. 3").

6 Článek 16 odst. 1 protokolu č. 3 nazvaný „Obecné podmínky", obsažený v hlavě V a týkající se důkazu o původu, stanoví:

„1. Výrobky původem ve Společenství využívají ustanovení dohody o dovozu do Estonska, stejně jako výrobky původem v Estonsku při dovozu do Společenství, po předložení:

a) [...] průvodního osvědčení EUR.1 [dále jen ‚osvědčení EUR.1'], jehož vzor je uveden v příloze III;

[...]".

7 Článek 17 uvedeného protokolu, nazvaný „Postup pro vydání průvodního osvědčení EUR.1", obsahuje odstavec 3, který zní takto:

„3. Vývozce, který požádá o vydání [...] osvědčení EUR.1, předloží na požádání celních orgánů země vývozu, ve které je [...] osvědčení EUR.1 vydáno, kdykoliv

všechny odpovídající doklady k prokázání původu dotyčných výrobků, jakož i ke splnění ostatních podmínek tohoto protokolu."

8 Podle čl. 28 odst. 1 téhož protokolu, nazvaného „Uchování důkazů o původu a důkazních dokladů":

„Vývozce, který požádal o vydání osvědčení EUR.1, uchová doklady uvedené v čl. 17 odst. 3 alespoň po dobu tří let."

9 Článek 32 protokolu č. 3, nazvaný „Kontrola důkazu o původu", stanoví:

„Dodatečná kontrola důkazů o původu bude provedena namátkou nebo vždy tehdy, pokud mají celní orgány země dovozu odůvodněné pochybnosti o pravosti dokladu, o původu dotčených výrobků nebo o splnění ostatních podmínek tohoto protokolu.

[...]

3. Kontrola je prováděna celními orgány země vývozu. Za tímto účelem jsou tyto oprávněny vyžadovat předložení důkazních prostředků a provádět jakýkoliv druh kontroly účetnictví vývozce nebo provést jinou kontrolu, kterou považují za vhodnou."

Spor v původním řízení a předběžné otázky

10 V roce 1997 Hoogwegt International BV (dále jen „Hoogwegt") zakoupila máslo od estonského podniku AS Lacto Ltd (dále jen „Lacto"). Toto máslo bylo při jeho vstupu do Nizozemska deklarováno celní spedicí Beemsterboer, jednající jménem Hoogwegt. Estonsko bylo uvedeno jako země původu zboží, které bylo tedy propuštěno do volného oběhu za použití preferenční sazby na základě výše uvedené dohody o volném obchodu. Za účelem dokázání původu másla bylo ke každému celnímu prohlášení přiloženo osvědčení EUR.1, vydané na žádost Lacto estonskými celními orgány.

11 V březnu 2000, na základě informací týkajících se podvodu s máslem obchodovaným mezi Evropskou unií a Estonskem, uskutečnila delegace zřízená Komisí Evropských společenství ve spolupráci s vnitrostátními celními orgány v tomto ohledu kontrolu.

12 V rámci šetření se ukázalo, že Lacto neuchovala původní doklady potvrzující původ vyvezeného másla.

13 Rozhodnutím ze dne 14. července 2000 celní inspekce Talin (Estonsko) prohlásila osvědčení EUR.1 za neplatná a odebrala je. Po stížnosti Lacto u estonské celní správy bylo rozhodnutí o odebrání uvedených osvědčení prohlášeno za protiprávní z formálních důvodů.

14 Jelikož původ másla nebylo možné stanovit, nizozemské celní orgány přistoupily k dodatečnému výběru cla od Beemsterboer. Vzhledem k tomu, že stížnost, která byla podána proti výměru o výběru, byla zamítnuta, Beemsterboer podala žalobu k předkládajícímu soudu.

15 Za těchto podmínek Gerechtshof te Amsterdam rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru tři následující předběžné otázky:

„1) Může být čl. 220 odst. 2 návětí a písm. b) [...] [celního kodexu], v novém znění, použit v případě, že celní dluh vznikl a k dodatečnému výběru cla došlo před vstupem tohoto ustanovení v platnost?

2) V případě kladné odpovědi na první otázku, je osvědčení EUR.1, u něhož nelze zjistit, zda je skutečně nesprávné, neboť původ zboží, pro něž bylo potvrzení vydáno, nemohl být při dodatečné kontrole zjištěn, zatímco uvedenému zboží bylo již z tohoto důvodu upřeno preferenční zacházení, ‚nesprávným osvědčením' ve smyslu čl. 220 odst. 2 návětí a písm. b) [...] [celního kodexu], v novém znění, a není-li tomu tak, může se pak zúčastněná osoba s úspěchem odvolat na toto ustanovení?

3) V případě kladné odpovědi na druhou otázku, kdo nese důkazní břemeno pro tvrzení, že se osvědčení zakládá na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, nebo kdo musí prokázat, že orgány vydávající osvědčení [EUR.1] si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení?

4) V případě záporné odpovědi na první otázku, může se zúčastněná osoba s úspěchem odvolat na čl. 220 odst. 2 návětí a písm. b) [...] [celního kodexu], ve znění platném do 19. prosince 2000, v případě, že nelze dodatečně zjistit, zda celní orgány vydaly osvědčení EUR.1 v okamžiku jeho vydání z dobrých důvodů a oprávněně?"

K předběžným otázkám

K první otázce

16 Podstatou první otázky předkládajícího soudu položené Soudnímu dvoru je, zda se čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, ve znění vyplývajícím z nařízení č. 2700/2000, použije na celní dluh, který vznikl a jehož dodatečný výběr byl uskutečněn před vstupem v platnost uvedeného nařízení.

17 Nizozemská vláda, Inspecteur a italská vláda mají za to, že tato otázka vyžaduje zápornou odpověď. Nizozemská vláda, připomínajíc pravidla týkající se časové působnosti hmotněprávních pravidel práva Společenství, se domnívá, že čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je běžným hmotněprávním ustanovením a z toho vyvozuje, že nemůže mít zpětný účinek. Italská vláda uplatňuje, že nové znění čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu se použije výhradně na dluhy, které vznikly po 19. prosinci 2000, datu vstupu v platnost nařízení č. 2700/2000.

18 Komise navrhuje kladnou odpověď na první otázku a připomíná, že ve světle odůvodnění uvedeného v rámci přípravných prací ohledně nařízení č. 2700/2000

směřovala ustanovení, která byla doplněna do čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, spíše k upřesnění tohoto textu za účelem posílení právní jistoty, než k jeho změně. Podle Beemsterboer je nové znění článku 220 celního kodexu vyjasněním pravidla, které existovalo před 19. prosincem 2000, a v důsledku toho by mělo být použito zpětně.

19 Je namístě připomenout, že podle ustálené judikatury se obecně procesní pravidla použijí na všechny spory probíhající v době, kdy vstupují v platnost (viz rozsudky ze dne 6. července 1993, CT Control (Rotterdam) a JCT Benelux v. Komise, C-121/91 a C-122/91, Recueil, s. I-3873, bod 22; ze dne 7. září 1999, De Haan, C-61/98, Recueil, s. I-5003, bod 13; ze dne 14. listopadu 2002, Illumitrónica, C-251/00, Recueil, s. I-10433, bod 29, a ze dne 1. července 2004, Tsapalos a Diamantakis, C-361/02 a C-362/02, Sb. rozh. s. I-6405, bod 19).

20 V tomto ohledu je třeba uvést, že jelikož čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu upravuje podmínky, za jakých zůstane osoba povinná zaplatit clo osvobozena od dodatečného výběru dovozního cla následkem chyby celních orgánů, stanoví hmotněprávní pravidlo. Následkem toho uvedené ustanovení nemůže být v zásadě použito na situace, které vznikly před jeho vstupem v platnost.

21 Nicméně hmotněprávní pravidla práva Společenství mohou být výjimečně vykládána jako vztahující se na situace, které vznikly před jejich vstupem v platnost, pokud z jejich znění, účelu nebo struktury jasně vyplývá, že jim musí být takový účinek přičítán (viz rozsudky ze dne 12. listopadu 1981, Salumi a další, 212/80 až 217/80, Recueil, s. 2735, bod 9; ze dne 15. července 1993, GruSa Fleich, C-34/92, Recueil, s. I-4147, bod 22, a ze dne 24. září 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise, C-74/00 P a C-75/00 P, Recueil, s. I-7869, bod 119).

22 Je namístě poznamenat, že z jedenáctého bodu odůvodnění nařízení č. 2700/2000 vyplývá, že cílem změny čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu bylo vymezit pro zvláštní případ preferenčního režimu pojem „chyba celních orgánů" a pojem „dobrá víra osoby povinné zaplatit clo". Aniž by tak došlo k jeho meritorní změně, je cílem tohoto článku vysvětlit výše uvedené pojmy, obsažené již v původním znění uvedeného článku 220 a již upřesněné judikaturou Soudního dvora (viz zejména rozsudky ze dne 14. května 1996, Faroe Seafood a další, C-153/94 a C-204/94, Recueil, s. I-2465, body 92 a 97; ze dne 19. října 2000, Sommer, C-15/99, Recueil, s. I-8989, body 35 až 37; usnesení ze dne 11. října 2001, Wiliam Hinton & sons, C-30/00, Recueil, s. I-7511, body 68 až 73, a výše uvedený rozsudek Illumitrónica, body 42 a 43).

23 V důsledku toho je namístě konstatovat, že novému znění čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu přísluší především výkladová povaha a že je třeba jej použít na situace, které vznikly před jeho vstupem v platnost.

24 Avšak účinek takto přiznaný hmotněprávnímu ustanovení nesmí ohrozit základní zásady Společenství, zejména zásadu právní jistoty a zásadu legitimního očekávání, na jejichž základě musí být právní předpisy Společenství jasné a pro procesní subjekty předvídatelné (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Salumi a další, bod 10; rozsudek ze dne 10. února 1982, Bout, 21/81, Recueil, s. 381, bod 13; výše uvedený rozsudek GruSa Fleisch, bod 22, a rozsudek ze dne 26. dubna 2005, „Goed Wonen", C-376/02; Sb. rozh. s. I-3445, bod 33).

25 V tomto ohledu je třeba jednak poznamenat, že z článku 1 a z preambule upraveného návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES), kterým se mění

nařízení č. 2913/92 [dokument KOM(99) 236 konečné], vyplývá, že cílem nového znění čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je posílení právní jistoty a zároveň rozdělení nebezpečí nejistoty mezi dovozce a systém a upřesnění povinností celních orgánů. Krom toho, jak uvádí generální advokátka v bodě 32 svého stanoviska, nové znění posiluje ochranu legitimního očekávání dotčeného hospodářského subjektu v případě chyb celních orgánů v souvislosti s preferenčním statusem zboží ze třetích zemí.

26 Ani zásada právní jistoty, ani zásada legitimního očekávání tak nebrání použití dotčeného ustanovení na situace, které vznikly před jeho vstupem v platnost.

27 Ve světle výše uvedeného je na položenou otázku třeba odpovědět, že čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, ve znění vyplývajícím z nařízení č. 2700/2000 se použije na celní dluh, který vznikl a jehož dodatečný výběr byl zahájen před vstupem uvedeného nařízení v platnost.

Ke druhé otázce

28 Druhá otázka se dělí na dvě části. Podstatou první části druhé otázky předkládajícího soudu je, zda vzhledem k tomu, že po dodatečné kontrole nemůže být potvrzen původ zboží, pro které bylo vydáno osvědčení EUR.1, je toto osvědčení „nesprávným osvědčením" ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, ve znění vyplývajícím

z nařízení č. 2700/2000. Podstatou druhé části této otázky předkládajícího soudu je, zda za předpokladu, že tomu tak není, může dotčená osoba úspěšně toto ustanovení uplatnit.

29 Úvodem je třeba připomenout, že z ustanovení protokolu č. 3 vyplývá, že výrobky původem ve Společenství nebo Estonsku požívají preferenčního režimu stanoveného dohodou po předložení osvědčení EUR.1, které představuje doklad o tomto původu.

30 Podle článku 32 uvedeného protokolu však zůstává zachována možnost přistoupit k dodatečné kontrole důkazů o původu, mají-li celní orgány země dovozu důvodné pochybnosti o pravosti dokladu, o původu dotčených výrobků nebo splnění ostatních podmínek stanovených tímto protokolem.

31 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že dodatečnou kontrolou uskutečněnou u Lacto vyšlo najevo, že tato posledně uvedená neuchovala původní doklady dokazující původ dotčených výrobků a že na základě poznatků, které byly k dispozici, nemohl být stanoven původ vyvezeného másla.

32 V tomto ohledu již Soudní dvůr rozhodl, že účelem dodatečné kontroly je ověření správnosti původu uvedeného na dříve vydaném osvědčení EUR.1 (rozsudky ze dne 7. prosince 1993, Huygen a další, C-12/92, Recueil, s. I-6381, bod 16, a ze dne 17. července 1997, Pascoal & Filhos, C-97/95, Recueil, s. I-4209, bod 30).

33 Osoba povinná zaplatit clo nemůže založit legitimní očekávání co do platnosti osvědčení EUR.1 z důvodu jejich původního přijetí celními orgány členského státu vzhledem k tomu, že role těchto útvarů v rámci prvního přijetí celních prohlášení nepředstavuje žádným způsobem překážku pro výkon pozdějších kontrol (výše uvedený rozsudek Faroe Seafood a další, bod 93).

34 Jestliže tedy dodatečná kontrola neumožňuje potvrdit původ zboží uvedený v osvědčení EUR.1, je namístě vyvodit, že je neznámého původu, a že tedy osvědčení EUR.1 a preferenční sazba byly poskytnuty neprávem (výše uvedené rozsudky Huygen a další, body 17 a 18, jakož i Faroe Seafood a další, bod 16).

35 Za těchto podmínek je na první část druhé otázky třeba odpovědět, že vzhledem k tomu, že již není možné dodatečnou kontrolou potvrdit původ zboží uvedeného v osvědčení EUR.1, musí být uvedené osvědčení považováno za „nesprávné osvědčení" ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, ve znění nařízení č. 2700/2000.

36 Vzhledem k odpovědi podané na první část druhé otázky není třeba odpovídat na druhou část uvedené otázky.

Ke třetí otázce

37 Třetí otázka se týká výkladu třetího pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, ve znění vyplývajícím z nařízení č. 2700/2000.

38 Zaprvé, předkládající soud chce vědět, komu přísluší důkazní břemeno o tom, že se osvědčení EUR.1 zakládalo na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem.

39 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že v souladu s tradičními pravidly rozdělení důkazního břemene přísluší celním orgánům, které se za účelem přistoupení k dodatečnému výběru cla hodlají dovolávat čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce, *initio*, celního kodexu, aby na podporu svého nároku předložily důkaz, že vydání nesprávných osvědčení bylo způsobeno vinou nesprávného popisu skutečností vývozcem.

40 Ze zjištění vnitrostátního soudu obsažených v předkládacím rozhodnutí nicméně vyplývá, že v projednávaném případě byly celní orgány zbaveny možnosti dokázat, zda informace předložené za účelem vydání osvědčení EUR.1 byly správné, či nikoliv, jelikož vývozce neuchoval důkazní doklady navzdory povinnosti vyplývající z čl. 28 odst. 1 protokolu č. 3 uchovat vhodné doklady dokazující původ dotčených výrobků alespoň po dobu tří let.

41 Přitom hospodářským subjektům přísluší, aby v rámci svých smluvních vztahů přijaly ustanovení nezbytná pro to, aby se předem zabezpečily proti rizikům opatření k dodatečnému výběru cla (výše uvedený rozsudek Pascoal & Filhos, bod 60).

42 Proto za účelem dosažení účelu sledovaného dodatečnou kontrolou, a sice ověření pravosti a správnosti osvědčení EUR.1, je věcí osoby povinné zaplatit clo v projednávaném případě dokázat, že uvedená osvědčení vydaná orgány třetí země byla založena na správném popisu skutečností.

43 V každém případě je nesporné, že Evropské společenství nemůže nést negativní důsledky nesprávného jednání dodavatelů dovozců (výše uvedený rozsudek Pascoal & Filhos, bod 59).

44 Zadruhé, předkládající soud chce vědět, komu přísluší dokázat, že celní orgány, které vydaly osvědčení EUR.1, si byly zjevně vědomy nebo si měly být vědomy, že zboží nesplnilo podmínky vyžadované pro využití preferenčního zacházení.

45 V tomto ohledu stačí uvést, že důkazní břemeno skutečnosti, že bylo zjevné, že orgány vydávající uvedené osvědčení si byly vědomy nebo si měly být vědomy, že zboží nesplnilo podmínky vyžadované pro využití preferenčního zacházení, nese osoba, která uplatňuje výjimku obsaženou ve třetím pododstavci, *in fine*, čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

46 Ve světle výše uvedeného je třeba na třetí otázku odpovědět, že předložení důkazu nezbytného pro úspěch jejího nároku přísluší osobě, která se dovolává třetího pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, ve znění nařízení č. 2700/2000. V zásadě tedy přísluší celním orgánům, které se za účelem přistoupení k dodatečnému výběru cla hodlají dovolávat uvedeného čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce, *initio*, aby předložily důkaz, že vydání nesprávných osvědčení bylo způsobeno nesprávným popisem skutečností ze strany vývozce. Nicméně, pokud následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nejsou celní orgány schopny předložit nezbytný důkaz, že osvědčení EUR.1 bylo vydáno na základě správného, či nesprávného popisu skutečností tímto posledně uvedeným, přísluší osobě povinné zaplatit clo, aby dokázala, že uvedené osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na správném popisu skutečností.

Ke čtvrté otázce

47 Vzhledem k odpovědi na první otázku není třeba rozhodnout o čtvrté otázce.

K nákladům řízení

48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) Článek 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000, se použije na celní dluh, který vznikl a jehož dodatečný výběr byl zahájen před vstupem uvedeného nařízení v platnost.

2) **Vzhledem k tomu, že již není možné dodatečnou kontrolou potvrdit původ zboží uvedeného v průvodním osvědčení EUR.1, musí být uvedené osvědčení považováno za „nesprávné osvědčení" ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení č. 2700/2000.**

3) **Předložení důkazu nezbytného pro úspěch jejího nároku přísluší osobě, která se dovolává třetího pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení č. 2700/2000. V zásadě tedy přísluší celním orgánům, které se za účelem přistoupení k dodatečnému výběru cla hodlají dovolávat uvedeného čl. 220 odst. 2 písm. b) třetího pododstavce, *initio*, aby předložily důkaz, že vydání nesprávných osvědčení bylo způsobeno nesprávným popisem skutečností ze strany vývozce. Nicméně, pokud následkem nedbalosti výlučně na straně vývozce nejsou celní orgány schopny předložit nezbytný důkaz, že průvodní osvědčení EUR.1 bylo vydáno na základě správného, či nesprávného popisu skutečností tímto posledně uvedeným, přísluší osobě povinné zaplatit clo, aby dokázala, že uvedené osvědčení vydané orgány třetí země bylo založeno na správném popisu skutečností.**

Podpisy.